

SIMÓ IBOLYA filmje

ÁLMOK ALKONYATBAN

s z e r e p l ő k

A halogatás alapvető emberi tulajdonság. Sokszor pont annak az elérésért nem teszünk, amire a legjobban vágyunk. Azért, mert félünk, hogy nem sikerül, vagy úgy hisszük, valami más fontosabb épp.

Erdély nehéz sorsú falvait jórészt idősek lakják. Egész életükben kétkezi, mezőgazdasági munkából éltek. A kommunizmus alatt megkeresett pénzükből félretenni nem tudtak, ami volt, azt megosztották családjukkal a mindennapi megélhetésért folytatott küzdelemben. Vannak álmaik – ahogy mindenki másnak – de szavakba már nehezen öntik azokat. Karakterüktől idegen, hogy önmaguk jólétében gondolkodjanak. Körülményeik szerények, ahogy ők maguk is.

ISU, a harmincas éveiben járó szociális munkás, fenekestül felforgatja az idősek életét. A Szépkorúak Caritas csoportjának vezetőjeként kihívás elé állítja a közösség tagjait. Üzenete első hallásra egyszerűnek tűnik,

SOSINCS KÉSŐ ELKEZDENI ÉLNI.

„Ha arra készülünk, hogy meghalunk, akkor évekig haldokolni fogunk... Ha életünk annyiból áll, hogy mások életét figyeljük, mások életéért aggódunk, vagy mások életének örülünk, azzal lemondunk a sajátunkról. Ha viszont van saját álmunk, akkor az élet felé teszünk egy lépést. Az ember nem öreg, míg álmodni mer.”

Isu elhivatottsága páratlan. Minden lelkesedésével és akaratával azért harcol, hogy erőt adjon az időseknek, akik végül a biztatására megfogalmazzák időskori bakancslistáikat. Merész vágyak formálódnak szavakká, majd tettekké.

A 85 éves ÁGNES NÉNI nagymama helyett édesanyja volt unokáinak. Fia és annak felesége külföldre költöztek jobb munkalehetőség reményében. A fiú alkoholista lett, a felesége meghalt. Gyerekeik Ágnes néni felügyeletére maradtak egészen kiskoruktól kezdve. Az asszony a zöldségtermesztésből és szőnyegbogozásból szerzett jelentéktelen bevételét maradéktalanul a két lány felnevelésére fordította. Élete során a faluhatárt sem lépte még át. Hosszú éveken át dédelgette álmát, hogy egyszer talán eljuthat a tengerhez. A közösség tagjainak biztatására pénzt kezd gyűjteni az útra, de közeleg az egyik unokájának az esküvője, amit úgy érez, nagymamai kötelessége anyagilag támogatni. Nehéz döntés előtt áll.

GYÖRKE BÁCSI és MÁRIA NÉNI több mint négy évtizede házasok. Napi rutinjaik összekötik bár őket, de a családjukat ért tragédiák sorozata után lassan eltávolodtak egymástól. Az asszony a vallásba menekült, a férfi az alkoholba. Szeretnének tenni a kapcsolatuk felfrissítéséért, és latin táncórákat vennének. A tánc megtanulása azonban sokkal nehezebben megy, mint ahogy azt gondolták. A táncbemutatóra való készülés próbára teheti eleve sérült és labilis kapcsolatukat. Rendkívüli mértékű kitartás és egymás iránti elköteleződés hozhat csak sikert abban, hogy elérjék céljukat.

IMRE BÁCSI felesége öngyilkossága után egyedül látja el hallássérült fiát. Nem bír egyedül a ház körüli teendőkkel, és az időskori magányt is nehezen viseli. Társat szeretne utolsó éveire. Évek óta udvarol egy nyugdíjas asszonynak, aki azonban a szomszédos faluban él, így szinte csak telefonon tudnak kommunikálni. Nem segít az sem, hogy Imre bácsi egy rendezvény alkalmával megsértette az asszonyt, aki most távolságtartó és bizalmatlan vele. Pedig most van csak igazán szüksége az asszonyi gondoskodásra. Súlyos betegségben szenved, ami lassan felemészti minden erejét. Nincs sok ideje a változtatásra.

A közösség tagjai önmaguk korlátait legyőzve egy emberként mozdulnak meg és lépnek közelebb az élet felé. Az álmok beteljesüléséhez vezető út áldozatokat kíván, de célt érhetünk. Ágnes nénit egy turistabusznyi falubeli kíséri el a tengerhez, hogy a homokban megtehesse az utolsó lépéseket oda, ahova mindig is vágyott. A házaspár kitartóan gyakorol a mozgalmá nőtt táncversenyre, ahol egymásba kapaszkodnak újra, mint kapcsolatuk hajnalán. Imre bácsi halálos ágyán végül van, aki fogja a kezét. Isu bevégezte feladatát...